

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci
žalobce: T.A.P., narozený..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, t.č. X,
zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1,
proti *žalovanému: Ministerstvo vnitra,* se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, v řízení
o žalobě ze dne 22.1.2018 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8.1.2018 č.j. OAM-165/LE-
LE05-LE05-2017,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou ze dne 22.1.2018 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného
rozhodnutí žalovaného ze dne 8.1.2018 č.j. OAM-165/LE-LE05-LE05-2017, kterým mu
nebyla udělena mezinárodní ochrana ve smyslu ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b
zákona č. 325/1999 Sb., *o azylu* (dále jen **zákon o azylu**). Žalobce namítal zcela nedostatečné
posouzení jednotlivých důvodů pro udělení azylu a doplňkové ochrany a nesprávně zjištěného
skutkového stavu. Především poukázal na (ne)udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona
o azylu a na (ne)udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu.
Dále uvedl, že si je vědom institutu správního uvážení ve vztahu k humanitárnímu azylu dle §
14 zákona o azylu a odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**), která
jednoznačně dovodila, že při použití správního uvážení je třeba zvolit i náležité a patřičné
odůvodnění, v němž budou obsažena všechna hlediska a kritéria, k nimž správní orgán
přihlédl, a uvedeny závěry, ke kterým správní orgán dospěl. Žalobce konstatoval, že žalovaný
nereflektoval závěry NSS, neboť z napadeného rozhodnutí nelze dobře vysledovat úvahy a
hodnocení žalovaného ve vztahu k důvodům hodného zvláštního zřetele pro udělení

humanitárního azylu a odkázal na rozsudek NSS ze dne 11.3.2004 č.j. 2 Azs 8/2004-55. Je proto třeba, aby se správní orgán v dalším řízení náležitě s § 14 zákona o azylu vypořádal; zda důvody k jeho udělení budou či nebudou dány, pak bude předmětem jeho úvahy a odůvodnění. Ve shodě s judikaturou NSS se tedy žalobce domníval, že rozhodnutí žalovaného je ve vztahu k § 14 zákona o azylu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Rovněž žalobce v rámci správního řízení uváděl, že chce v České republice (dále jen **ČR**) zůstat, má zde manželku a nezletilou nemocnou dceru s trvalým pobytem. Nemá se kam vrátit, ve Vietnamu již žádné vazby nemá, nedovede si představit tam znovu začít od nuly; naproti tomu v ČR je plně etablován. Ve Vietnamu by měl existenční problémy a ve prospěch úvah o důvodnosti udělení humanitárního azylu hovoří též špatný zdravotní stav nezletilé dcery žalobce, která nezbytně jeho potřebuje přítomnost na území ČR. Proto dle jeho názoru je tedy zcela jednoznačně naplněn důvod pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu.

Žalobce též namítal, že správní orgán se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec relevantně nevypořádal s otázkou možnosti udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu, když k tomuto uvedl pouze, že případné vycestování žalobce nebude představovat rozpor s mezinárodními závazky ČR. Z ustálené judikatury NSS přitom vyplývá, že nelze takto a priori konstatovat, že k rozporu s mezinárodními závazky nemůže dojít. (rozsudky NSS ze dne 17.9.2010 sp.zn. 2 Azs 14/2010 a ze dne 11.3.2015 sp.zn. 3 Azs 256/2014). Rozpor s mezinárodními závazky žalobce shledal především v čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech, neboť je z provedení dokazování zcela zřejmé, že v důsledku vycestování by došlo k zásahu do práva na respektování soukromého a rodinného života. Na závěr žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. (*K žalobě byla připojena i kopie napadeného rozhodnutí.*)

Napadeným rozhodnutím ze dne 8.1.2018 č.j. OAM-165/LE-LE05-LE05-2017 nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana ve smyslu ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že žalobce dne 21.11.2017 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že má v ČR ženu a dítě, kteří zde žijí. Dcera má problém se srdečním onemocněním, proto musí každý měsíc docházet na vyšetření. Ve Vietnamu nikoho nemá a jeho žena i dítě jej zde potřebují. Při pohovoru žalobce mimo jiné uvedl, že do ČR přicestoval v roce 1995, v roce 2011 žádal o mezinárodní ochranu v ČR, ale nebyla mu udělena. Dále prohlásil, že je zdravotně zcela v pořádku a nemá žádné zvláštní potřeby ani omezení. Z Vietnamu odjel, protože tam již nikoho neměl, proto neměl důvod tam zůstat; v ČR měl příbuzné a rodiče mu poradili, aby jel do ČR, že je zde lepší život. Jiný důvod pro odjezd z vlasti neuvedl. Dále prohlásil, že ve Vietnamu neměl nikdy žádné problémy, pouze když byl mladý, dopustil se nějakých přestupků. Následně žalobce uvedl, že byl v ČR odsouzen pro zvlášť závažný zločin, a vyjádřil se k tomu tak, že je to již dávno a od té doby nic špatného neudělal.

V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem druhé žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je pouze snaha zůstat v ČR, protože je zde již dlouho a má zde manželku a nezletilou nemocnou dceru, kdežto ve Vietnamu žádné zázemí nemá a neví, kam by šel. Správní orgán při posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany z hlediska důvodů pro udělení azylu vycházel především z jeho výpovědí ze současného i předchozího řízení, z vyjádření jeho právního zástupce a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Žalovaný dále uvedl, že při posuzování žádosti žalobce zohlednil jeho tvrzení týkající se rodinných vazeb v ČR i zdravotního stavu jeho nezletilé dcery. Tuto skutečnost nelze v souladu s konstantním názorem NSS vyjádřeným např. v rozhodnutí ze dne 15.10.2003 sp.zn. 3 Azs 12/2003 nebo ze dne 28.4.2011 sp.zn. 1 Azs 5/2011, považovat za

důvod pro udělení humanitárního azylu. Následně žalovaný uvedl, že existence soukromých či rodinných vazeb nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě.

Žalovaný ani nedospěl k závěru, že by žalobce byl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu či by mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Ze správního řízení ani nevyplývá, že by v ČR byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu § 13 zákona o azylu. Také žalovaný konstatoval, že v průběhu řízení nezjistil zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu a dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu. Závěrem bylo uvedeno, že v případě žalobce nebyly naplněny podmínky zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany, proto mu nebyla udělena.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 5.2.2018 popřel oprávněnost podané žaloby a nesouhlasil s ní, neboť neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný trval na tom, že vycházel ze spolehlivě zjištěného skutečného stavu, za jehož účelem byl s žalobcem proveden pohovor, ve kterém měl možnost uvést veškeré relevantní důvody, jež ho vedly k opuštění vlasti a popsat všechny potíže, které ve vlasti měl a které ho vedly k podání žádosti o mezinárodní ochranu. V odpovědích nebyl žalobce nijak omezován a správnost protokolu po provedeném pohovoru stvrdil svým podpisem. V průběhu pohovoru ani v průběhu celého řízení nedoložil žádné podklady na podporu svých tvrzení. Žalovaný shromáždil za účelem vydání rozhodnutí rozsáhlé v době vydání aktuální a zcela dostačující podklady, na základě kterých byla žádost žalobce posouzena, když z těchto podkladů vytěžil informace tak, aby byl s ohledem na individualizaci daného případu zjištěn skutečný stav věci. Před vydáním rozhodnutí byla žalobci dána dne 15.12.2017 možnost vyjádřit se ke všem podkladům, vznést námitky, případně je doplnit o materiály, o kterých se domnívá, že by více vystihovaly jeho situaci, avšak ten osobně tohoto práva nevyužil. Právní zástupce žalobce neprojevil zájem se seznámit s obsahem správního spisu a místo toho dne 3.1.2018 doručil správnímu orgánu své vyjádření, ve kterém se však k podkladům rozhodnutí nijak nevyjádřil. Žalovaný též uvedl, že neudělením humanitárního azylu se rozsáhle zabýval v odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 6, kdy poukázal zejména na rodinnou, sociální a ekonomickou situaci žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Navíc k tomu žalovaný uvedl, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok, přičemž správní orgány o něm rozhodují na základě správního uvážení a soudy přezkoumávají rozhodnutí jen v omezeném rozsahu (viz rozsudky NSS ze dne 15.10.2003 č.j. 3 Azs 12/2003-38, ze dne 22.1.2004 č.j. 5 Azs 47/2003-48). K druhé námitce žalobce týkající se neudělení doplňkové ochrany žalovaný uvedl, že touto skutečností se velmi důkladně zabýval v odůvodnění napadeného rozhodnutí na stranách 8 až 10. Žalovaný se však neztotožnil s názorem právního zástupce žalobce, že by se s neudělením doplňkové ochrany v souvislosti s právem žalobce na soukromý a rodinný život ve svém rozhodnutí náležitě nevypořádal. Správní orgán je přesvědčen, že zvážil a vyhodnotil všechny informace, které ve vztahu k žalobci získal, přičemž nelze přehlédnout, že sám žalobce se vlastní vinou připravil o možnost legálního pobytu na území ČR společně se svojí rodinou, a tudíž není možné jeho následné nucené vycestování považovat v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Na závěr žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 8.1.2018 i vyjádření

žalovaného ze dne 5.2.2018 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí, bylo napadené rozhodnutí ze dne 8.1.2018 žalobci předáno dne 9.1.2018.

Podáním ze dne 12.2.2018 zástupce žalobce sdělil, že trvá na nařízení jednání.

Ústního jednání konaného dne 26.4.2018 u zdejšího soudu se zúčastnil zástupce žalobce (nepřítomnost žalobce byla omluvena) a zástupce žalovaného. Zástupce žalobce setrval na podané žalobě a závěrem navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení. Zástupce žalovaného uvedl, že žaloba je vesměs neurčitá a objevují se v ní pouze skutečnosti uváděné při pohovoru, na které žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobně a řádně reagoval, proto závěrem žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen *s.ř.s.*) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen *správní orgán*). Dle § 78 odst. 7 *s.ř.s.* soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první *s.ř.s.*). Dle § 31 odst. 2, 3 *s.ř.s.* ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 8.1.2018, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.

Dle § 12 zákona o azylu „Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“

Podle § 13 odst. 1 zákona o azylu „Rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.“

Dle § 14 zákona o azylu „Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a

že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“

Dle § 14a odst. 2 zákona o azylu *„Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*“

K námitce žalobce, že žalovaný pochybil, pokud žalobci neudělil humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu, soud uvádí, že ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce o azyl požádal zejména z důvodu legalizace svého pobytu v ČR proto, že má v ČR ženu a nezletilé dítě. V této souvislosti soud vycházel z rozhodnutí NSS ze dne 20.12.2005, č.j. 2 Azs 36/2005-48, v němž je uvedeno, že *„správní orgán uděluje humanitární azyl (§ 14 zákona o azylu) v mezích svého správního uvážení; na udělení této formy azylu nemá žadatel subjektivní právo. Rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu není sice vyloučeno ze soudního přezkouvání, ale soud se rozhodnutím může zabývat jen v omezeném rozsahu, totiž z hlediska posouzení, zda v řízení nedošlo k vadám, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s.ř.s.), tedy z hlediska dodržení práva na spravedlivý proces.*“ Soud také zohlednil rozhodnutí NSS ze dne 19.7.2004, č.j. 5 Azs 105/2004-72, ve kterém se uvádí, že *„ust. § 14 zákona o azylu je kombinací neurčitěho právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je "případ zvláštního zřetele hodný" a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádřené slovy "lze udělit humanitární azyl" představuje správní uvážení.*“ Ze správního spisu vyplynulo, že žalovaný zkoumal, zda v případě žalobce nebyly dány důvody pro udělení humanitárního azylu, ale dospěl k závěru, že tomu tak není. Udělení azylu je na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkouvává soud pouze v omezeném rozsahu. Správní orgán řádně zjistil a posoudil jak osobní situaci žalobce, tak i stav v jeho zemi, a pokud sám z toho nedovodil důvody pro udělení humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci.

Důvodná není ani žalobní námitka, podle níž se žalovaný dostatečně nezabýval ustanovením § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. d) zák. o azylu a pouze a priori konstatoval, že k rozporu s mezinárodními závazky nemůže dojít v důsledku nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a současně namítal porušení čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech. Soud uvádí, že z napadeného rozhodnutí však je zřejmé, že se žalovaný neomezil na pouhé konstatování o nenaplnění důvodů pro udělení doplňkové ochrany. Žalovaný poukázal např. na rozsudek NSS ze dne 8.1.2009 sp. zn. 2 Azs 66/2008, podle něhož rodinné ani soukromé vazby cizince v ČR nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany. Dále žalovaný připomněl, že žalobce neuvedl žádnou skutečnost, z níž by vyplývalo, že soukromý a rodinný život nemůže realizovat ve Vietnamu. Žalovaný se zabýval i zdravotním stavem nezletilé dcery žalobce a poukázal na to, že nezletilá není odkázána na výhradní péči svých rodičů, chodí do mateřské školy a je zjevné, že její zdravotní stav bez problému umožňuje běžný chod domácnosti. Následně žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 22.9.2016 sp.zn. 6 Azs 167/2016 a rozsudek téhož soudu ze dne 19.2.2014 sp.zn. 1 Azs 20/2013, který uvádí, že *„důvod pro udělení doplňkové ochrany by mohl existovat až tehdy, pokud by vyhoštěním bylo znemožněno rodinné soužití v zemi původu, tzn. až po návratu stěžovatelky do Vietnamu. Uvedený závěr je i plně v souladu s judikaturou ESLP, který dovodil extrateritoriální účinky čl. 8 v případě, že cizinec nebude mít možnost ve své zemi vést rodinný život. Zároveň ale Evropský soud zdůraznil (např. v rozsudku ze dne 6.2.200, stížnost č. 44599/98, Bensaid proti Spojenému království), že ne každé porušení čl. 8 Evropské úmluvy související s příchodem do rodné vlasti spustí extrateritoriální účinek. Musí*

jít tedy o porušení flagrantní.“ K tomu žalovaný dále konstatoval, že žalobce, ani jeho právní zástupce nevedly naprosto žádnou skutečnost, která by mohla vést k závěru, že by žalobce a jeho manželka a nezletilá dcera, všichni vietnamští občané, nemohli realizovat svůj společný rodinný život ve Vietnamu. Soud proto s ohledem na tyto skutečnosti považuje odůvodnění žalovaného o neudělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1,2 písm. d) zákona o azylu v napadeném rozhodnutí za dostačující a správné a současně má za to, že napadené rozhodnutí je v souladu s čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech.

Dle názoru zdejšího soudu žalovaný v řízení postupoval v souladu se správním řádem i zákonem o azylu a zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v nezbytném rozsahu s ohledem na odůvodnění žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Rovněž si žalovaný opatřil nezbytné podklady pro vydání napadeného rozhodnutí zejména v tom smyslu, že žalobci umožnil uvést veškeré důvody, pro něž o mezinárodní ochranu žádá, a také si opatřil relevantní zprávy o situaci panující v žalobcově vlasti z ověřených zdrojů různé povahy; získané poznatky pak přezkoumatelným způsobem vzájemně konfrontoval. Provedené dokazování bylo s ohledem na konkrétní okolnosti případu dostačující a žalobce byl vyslechnut takovým způsobem, který mu umožnil uvést vše, co považoval za podstatné. Odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo konzistentní a odpovídalo i požadavkům správního řádu, tj. zákona č. 500/2004 Sb.

Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem shora uvedeným soudem nezbylo, než **žalobu zamítnout** jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s. (*výrok I. rozsudku*).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je ve *výroku II. rozsudku* uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval.

Poučení : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který rozhoduje o kasační stížnosti (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.). Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 26. dubna 2018

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně